

или моканитѣ? — мислѣше си той, защото тъкмо за туй бѣха приказвали преди малко съ чича Митуша. — Добри сж и еднитѣ и другитѣ. Моканитѣ по траятъ на студа, това си е. Той, моканинътъ, метва на гърба си единъ кожухъ, ама кожухъ — отвжтре вълна и отвънъ вълна, а отдолу подъ него е само по една риза. Татаритѣ, кога се пазарѣха, искаха и по единъ чифтъ ботуши. Добри ездачи бѣха.

Медара попоклаща глава и се усмихва повече: като е дума за добри ездачи, добъръ ездачъ бѣше той, Медара — както препуска коня, можеше да се наведе и да вземе мочугата отъ земята. А като се хванѣше на басъ, можеше да дигне отъ земята и една бѣла меджидия...

Сега вече предъ очитѣ на Медара се явява черенъ, огненъ жребецъ. Оня буенъ жребецъ на Хаджи Петра, отъ който му остана тая рана на врата. Повече отъ четиридесетъ години има отъ тогава, а Медара не е забравилъ нищо. Ето ги сжщитѣ мѣста, сжщото равно поле наоколо. Като да е било вчера...

*

Нито много едъръ, нито много дребенъ бѣше тоя жребецъ, черенъ, безъ ни единъ бѣлъ косъмъ, съ гжста, дебела грива, метната възъ една страна. При гърдитѣ гривата висѣше до надъ краката му. Грива падаше и възъ челото